

CHƯƠNG 14:

Chia tay với Duy Đạt, Thục Giao vẫn chưa muốn về nhà. Nhiệm vụ của nàng giúp Vi Bình coi như đã xong, mặc dù kết cuộc không được tốt đẹp cho lắm. Đã đến lúc nàng phải nghĩ đến bản thân. Bầu trời không còn đẹp nữa, từng cơn gió mang hơi lạnh thổi đến, trên bầu trời âm u xuất hiện những áng mây đen kịt, nặng nề, tiếng sấm văng vẳng, những lần chớp sáng ngời. .. Sắp có một cơn mưa lớn. ..

Thục Giao vẫn chậm chạp bước, không hề vội vã như những người xung quanh mình, cô vừa đi vừa suy nghĩ, mỗi khi những giọt nước mưa thấm ướt chiếc áo mỏng trên người, cái lạnh thấm vào da thịt khiến Thục Giao rùng mình. Nàng nhận thấy vài người đi đường đưa mắt nhìn mình, nàng quay mặt đi nơi khác mắt không hề bận tâm lắm, thậm chí đang đi đâu cũng không cần biết nốt. .. Nàng lững thững bước đi như lạc giữa một khung cảnh trong mơ. .. mưa bây giờ giông phủ tấm màn trắng trên bầu trời, nhưng con đường quanh cô ướt sũng, loang loáng như mặt gương.

Nàng khép mắt lại vì muốn biết cái cảm giác của người mù khi đi dưới mưa.

Nàng nhớ lại hình ảnh tình tứ đầy thơ mộng của Đoàn Giang và Giao Ti "Phải chăng tất cả đàn ông đều bỉ ổi"

.. .. Nhắm mắt, dường như nàng nghe rõ hơn tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, tiếng những cành cây ven đường vừa gãy. Nàng nghe tiếng bánh xe xiết rì rì trên mặt đường trơn, một chiếc xe vừa chạy ngang. .. nhưng lạ thay, nhìn như nó không chạy xa nó dừng lại và dừng ngay trước mặt nàng thì phải ? Thục Giao mở choàng mắt ra, qua màn mưa mỏng nàng nhận ra người đang đứng đối diện với mình.

- Kìa Đoàn Giang !

- Thục Giao ! Em. ..

Không đợi Đoàn Giang nó hét câu nàng co giò tháo chạy, nàng chỉ cần biết chạy càng nhanh càng tốt tránh xa tên sở khanh kia. Nàng vẫy chiếc taxi và leo vào nói vội:

- Chạy lẹ lên, đi đâu cũng được.

Chiếc xe taxi lao đi vun vút đến khi không còn thấy bóng Đoàn Giang nữa

Mưa vẫn nặng hạt.

- Này Vi Bình, một lát nữa cô cùng đi với chúng tôi chứ ? Mình đến dự tiệc tại Paloma.

Vi Bình ngược nhìn Trang lẻo, người mới nói:

- Tôi không biết Paloma là đâu ?
- Ồ, một nhà hàng rất sang trọng, nơi đó thường xuyên mở nhạc Rock, Rap thức ăn rất ngon, nếu đi được một lần về sau Vi Bình sẽ nhớ và mơ ước mãi.
- Máy giờ ?
- Ngay sau khi tan việc.
- Vậy thì tôi không thể cùng đi chung với Trang và các bạn được.
- Tại sao vậy ?
- Vì ở nhà sẽ lo khi không thấy tôi về đúng giờ như thường lệ.
- Vi Bình nói gì lạ vậy ? Vi Bình ở có một mình mà ?
- Đó là chị bạn của tôi.
- À, Thục Giao phải không ? Cô ấy quan trọng đối với Vi Bình vậy sao ?

Giọng nói có vẻ chế giễu, nhưng Vi Bình không để ý, nàng nói giọng thản nhiên:

- Có thể nói là như vậy, chị Thục Giao là ân nhân của tôi, chị đã giúp tôi rất nhiều trong lúc khó khăn, ngay từ lúc tôi bơ vơ lạc lõng ở thành phố to lớn này, chị ấy là người đầu tiên đã cứu vớt tôi. Tôi hãnh diện với tình bạn của chị ấy, nên tôi coi chị ấy là tất cả sự quý báu nhất của đời tôi, tôi phải cố gắng gìn giữ lấy.

- Thế Vi Bình có thể điện báo cho Thục Giao biết để chị ấy đến Paloma cùng chúng ta.

- Ừ !

Vi Bình nói thêm.

- Không phải Thục Giao ép buộc tôi. Tôi hoàn toàn tự do muốn về nhà lúc nào cũng được. Nhưng vì quý mến Thục Giao tôi phải làm như thế.

Vi Bình hỏi, giọng thản nhiên:

- Ngày nay, đêm nay phải ăn mặc thế nào ?
- Đương nhiên phải mặc thật tuyệt vời, đây cũng là một dịp để cho chúng ta làm đẹp.

Một giọng nói khác chen vào.

- Nếu Vi Bình có chiếc áo nào tuyệt đẹp thì đừng bỏ qua.

Vi Bình nói bằng một giọng rụt rè chút mặc cảm:

- Chắc đêm nay tôi không bằng các bạn, ngoài những bộ đồ thường mặc đi làm tôi không còn gì cả.

- Thế thì Vi Bình càng nên đi vì Duy Đạt hứa đêm nay sẽ tặng cho mỗi đứa một bộ quần áo.

Vi Bình ngạc nhiên:

- Buổi tiệc hôm nay không phải do ông Triệu Huy tổ chức sao ?

- Không, ông Duy Đạt tổ chức.

- Thế thì các bạn đừng buồn, tôi không thể tham gia được.

- Tại sao Vi Bình lại có thành kiến với hắn ?

- Bởi vì hắn không phải là người đàn ông tốt, hắn không đứng đắn đàng hoàng, những gì hắn làm điều có toan tính chớ không tốt đẹp gì cả.

Một giọng hơi đứng tuổi vang lên:

- Vi Bình, cho dù em không thích hắn đi chăng nữa, thì em có thể vì chị em ở đây một lần có được không ?

- Tại sao phải có mặt em mới được chứ ?

- Bởi Duy Đạt muốn thế.

- Hắn có quyền vậy sao ?

- Không, Duy Đạt không bắt buộc chị em ở đây, hắn chỉ nói nếu mời được em đi thì hắn sẽ tặng cho mỗi người một bộ đồ bởi vì hắn nói em rất quan trọng đối với hắn.

- Nhưng . . .

Trang lẻo lại cất tiếng:

- Đừng sợ gì cả, sẽ có chị Thục Giao bên cạnh Vi Bình, nếu không thì cũng có tôi và các bạn, Duy Đạt không dám ăn hiếp Vi Bình đâu, hãy yên tâm.

Trước những lời năn nỉ của bạn bè, Vi Bình đã phải miễn cưỡng nhận lời, nhưng thâm tâm nàng vẫn lo lắng.

Tất cả các cô gái đã nhận lời mời của Duy Đạt và đã đến giờ hẹn, họ vui đùa trong nhà hàng.

Những ngọn đèn trang trí trong phòng khách đã được bật sáng choang. Các cô gái với những trang phục xanh đỏ đủ màu đã có mặt đông đủ, tiếng nói chuyện huyên náo, tiếng cười đùa làm vui rộn hẳn căn phòng.

Những thức ăn nước uống đã được người phục vụ của nhà hàng mang đến và bày sẵn ra bàn.

Duy Đạt vui vẻ bắt tay trò chuyện với mọi người. Anh không sao trả lời kịp những thắc mắc của mọi người:

- Duy Đạt, tại sao anh lại tổ chức buổi tiệc to lớn thế này ?

Một giọng nào đó trả lời.

- Ái chà vì cậu ta thích Vi Bình đây !

- Mà sao giờ này vẫn chưa thấy Vi Bình nhỉ.

Ai đó tỏ ra hiểu biết.

- Ôi chà, người đẹp thường thích bắt người khác phải chờ mình ấy mà !

- À, à hiểu rồi.

Duy Đạt cười, anh nhăn nhó một cách khôi hài, duyên dáng.

- Hừm, các cô đừng có ở đó mà nói xấu Vi Bình nữa có được không.

Thật vậy, chỉ vì muông gần gũi Vi Bình và ngồi chung bàn với nàng mà Duy Đạt phải tổ chức một buổi tiệc khá tốn kém.

Và ngay lúc đó Vi Bình đã xuất hiện. Sự xuất hiện của Vi Bình khiến cho căn phòng im bật. Hầu như tất cả những cặp mắt. .. Nhưng chắc chắn không phải là sự chiêm ngưỡng, mà là vì ngạc nhiên và sững sờ.

Vi Bình mặc chiếc quần jean màu xám xịt đã cũ mềm, áo ngắn tay màu nâu sậm quá lỗi thời, mà nàng đã cố gắng moi móc được trong đống quần áo cũ bán hạ giá trước công

chợ.

Và vì đứng trên cao nên mọi người dễ dàng nhìn thấy, đôi giày bạc màu đã chớm rách. Đồng thời để tăng thêm sự thành công trong vai diễn của mình. Vi Bình xịt lên tóc một loại keo cứng để chải mái tóc của mình thành một kiểu khó coi nhất.

Qua sự dõi đầu Vi Bình thấy dự tính của mình gần như đã đạt kết quả. Nàng bước xuống từng bậc thang và khoảng cách giữa nàng với mọi người đang ngắn dần.

Ngay cái liếc mắt đầu tiên. Vi Bình cũng đã xác định được các cô gái có mặt ở đây đều ăn mặc sang trọng, đẹp đẽ. Mặc kệ, nàng chỉ cần thấy phản ứng của Duy Đạt, người đã cố tình đeo đuổi nàng.

Giữa đám đông nàng dễ dàng nhận ra Duy Đạt với vóc dáng cao to, đẹp trai, đôi mắt sâu rục sáng, gương mặt thật đàn ông cùng với cái mũi và cái cằm hơi cao, môi mỏng nhưng thật gợi cảm và hấp dẫn. Đôi mắt ấy giờ đây đang tròng tráo nhìn nàng. Vi Bình tưởng rằng sự xuất hiện của nàng sẽ đập tắt nụ cười rạng rỡ trên môi đẹp của Duy Đạt, nhưng không Duy Đạt vẫn thản nhiên vui vẻ nhắc ghé mời Vi Bình ngồi và chàng cũng đặt cho mình một chiếc ghế cạnh.

Vi Bình cất tiếng:

- Xin chào các bạn, xin lỗi vì đã để các bạn đợi lâu.

Duy Đạt như chợt nhớ đến vai trò của mình.

- Nào, bây giờ xin mời các bạn hãy ngồi vào bàn, thức ăn nếu để nguội lạnh sẽ không còn ngon nữa đâu ! Xin mời.

Ngay tức khắc tiếng ồn ào, cười giỡn lại diễn ra tiếp tục, mọi người vui vẻ ngồi vào bàn tiệc.

Vi Bình không quên quan sát diễn biến trên khuôn mặt Duy Đạt, nàng vẫn thấy anh tươi cười vui vẻ, ăn nói huyên thuyên lưu loát. Sau cùng Duy Đạt cũng liếc sang Vi Bình kể vào vai nàng nói nhỏ.

- Vi Bình, cô tưởng rằng hôm nay cô ăn mặc thế này sẽ làm cho tôi xấu hổ với bạn bè, sẽ chán ngấy cô để không theo đuổi cô nữa sao ? Nhưng cô đã làm, trái lại tôi rất thích nữa là khác, cách ăn mặc của cô hôm nay rất hợp với tôi.

Vi Bình hơi bất ngờ trước lời nói của Duy Đạt. Tại sao hẳn lại đoán trúng tim đen của mình vậy chứ ? Nhưng nàng vẫn chống chế.

- Tùy ông nghĩ thế nào mặc ông. Nhưng tôi làm gì theo sở thích của tôi. Nàng nói vừa đủ cho Duy Đạt nghe.

Vi Bình không hề đụng đến các món ăn để trên bàn, chén thức ăn mà Duy Đạt gấp cho nàng vẫn đầy ắp, ly rượu trước mặt nàng vẫn còn nguyên. Nàng muốn chứng tỏ cho Duy Đạt thấy nàng không phải như bao cô gái khác.

Buổi tiệc rồi cũng nhanh chóng trôi qua giống như lòng mong mỏi của Vi Bình, Duy Đạt đứng trước bàn tiệc đồng dạc nói:

- Xin cảm ơn các cô đã bỏ thời gian đến dự buổi tiệc hôm nay và xin chúc các cô một đêm với đầy mộng đẹp.

Giọng Trang leo thánh thót vang lên:

- Đêm nay tôi chỉ thật sự mộng đẹp khi ông không quên lời hứa với chúng tôi.

Duy Đạt vẫn cười mở:

- Ô, những gì Duy Đạt này hứa là phải quyết tâm giữ lời. Duy Đạt móc trong túi ra và đưa các cô mỗi người một bao thư.

Khi mọi người đã có phần và đến lượt Vi Bình, Duy Đạt ngập ngừng một lúc.

- Vi Bình, đây là phần của cô và Thục Giao.

- Cảm ơn ông, tôi không thể chết đi khi không có bao thư này.

Duy Đạt vẫn thản nhiên bỏ lại hai bao thư vào túi.

- Cô không lấy tôi không ép, nhưng thấy khi nào cảm thấy cần cứ nói tôi.

Buổi tiệc rồi cũng tàn. Họ bước rang một căn phòng khác của Paloma. Phòng này hoàn toàn đối nghịch với phòng lúc nãy. Những ngọn đèn không được vắn lên, chỉ có những ngọn đèn màu đua nhau chớp tắt.

Trên trần trái châu được xoay vòng trông thật đẹp mắt. Những giai điệu Rap được thổi lên mời gọi làm cho các cô cậu mê nhảy cũng ngứa chân.

Vi Bình cũng cùng các bạn và Duy Đạt bước sang phòng ấy.

Vừa bước vào Trang leo đã cùng các cô gái đua nhau nhảy, họ đua nhau phô trương những giai điệu Rap hợp thời và hiện đại nhất.

Duy Đạt cũng cùng các cô gái vui nhảy sau khi đã chọn được chỗ ngồi cho Vi Bình.

Vi Bình không quên quan sát Duy Đạt, trong bóng đêm mờ mờ, ảo ảo, nàng nhận ra tướng anh nhảy rất điệu nghệ, không lố lăng pha trò, không màu mè, rất đàn ông.

Sau cùng cũng đến điệu sloqu tình tứ dành cho những đôi trai gái yêu nhau. Sàn nhảy vút tối om không ngọn đèn, chỉ có ngọn đèn vàng nho nhỏ được đặt trong bar rượu là còn le lói, thật là phù hợp cho các cặp tình nhân.

Duy Đạt ngừng nhảy tiến về phía Vi Bình.

- Vi Bình, cô có thể nhảy với tôi bản này ?

Giọng nói đầm ấm của anh như một mệnh lệnh, khiến Vi Bình không thể từ chối, Vi Bình bình tĩnh ngược nhìn Duy Đạt.

- Không thể được thưa ông. Tôi không biết nhảy.

- Tôi tập cho cô.

- Ông không sợ làm trò cười hay sao ?

- Với cô tôi bất chấp dư luận.

Và không đợi Vi Bình kịp phản ứng. Duy Đạt chụp lấy cổ tay nàng và tìm mọi cách để cho nàng đứng dậy.

- Kìa Vi Bình, đứng lên đi.

- Tôi không muốn làm trò cười cho thiên hạ. Tôi có thể làm cho ông vui nhưng người ta sẽ cười vào ông, cười vào tôi bởi vì đêm nay tôi không xứng với ông.

- Tôi không sợ gì cả, tôi chỉ sợ sự tránh né của cô thôi.

- Anh buông ra, tôi đau tay quá.

Duy Đạt giật mình vì nãy giờ chàng đã nắm chặt tay Vi Bình khá lâu anh nói:

- Tôi phải làm gì bây giờ Vi Bình ? Để chinh phục được cô ? Cô từ bỏ tất cả mọi cố gắng của tôi, trong lúc tôi chỉ muốn làm cho cô vui.

Vi Bình cười gọn và nhẹ nhàng đáp:

- Làm đẹp lòng tôi ? Thật sự Ông chỉ biết dùng tiền để làm đẹp lòng phụ nữ thôi sao ?

Và Vi Bình nói thêm như một lời nhắc nhở.

- Ông không còn cách nào khác ?

- Vi Bình cô cho tôi biết. Tôi phải làm những gì ? Tôi sẽ làm bất cứ những gì miễn cho cô vui.

- Ông hỏi tôi câu đó sao ?

- Ô, Vi Bình đừng mĩa mai tôi, dù tiền bạc hay bất cứ thứ gì đi nữa nếu cô muốn tôi sẽ làm cho cô vừa lòng.

Duy Đạt đặt nhẹ bàn tay lên vai Vi Bình giọng chứa chan tình cảm.

- Vi Bình, tôi yêu cô.

Hơi đột ngột vì hành động cửa rời của Duy Đạt, nàng lắc nhẹ đôi vai để thoát khỏi bàn tay của chàng, nàng đứng dậy và nói bằng một giọng khắc nghiệt.

- Bởi vì ông tỏ tình với phụ nữ quá kỳ quặt, khi thì yêu đương chiều chuộng, khi thì hống hách ta đây, lúc tình cảm, lúc khô khan, ông tưởng rằng ai cũng có thể bị Ông mua chuộc hay sao ?

- Tôi đặt cô trên hết mọi người đàn bà mà tôi đã gặp từ trước tới nay. Đối với cô tôi sẵn sàng làm tất cả những gì cô muốn.

- Tất cả ?

- Cô không tin tôi sao ?

- Nếu tôi cho ông biết với giá nào ông chiếm đoạt được tôi, ông có thực hiện được không ?

- Vậy cô đã cho tôi một cơ hội ?

Vi Bình băng khuâng trả lời.

- Và, đó là một cái giá mà người con gái cần có ở một người đàn ông, một điều kiện, một người yêu chân chính phải cảm thấy là cần thiết. Còn ông, ông không thể làm được những điều đó.

- Theo như lời cô nói, thì coi như cô đã thừa nhận là cũng có cảm tình với tôi nên đã đồng ý ra điều kiện.

Vi Bình bỗng nghe văng trán nóng ran. Và lúc đó, mặc cho sự châm chọc của chàng, Vi Bình ngược nhìn thẳng vào mặt Duy Đạt. Mặc dù con tim đau nhói vì thất vọng, nàng vẫn tỏ vẻ cứng rắn.

- Đồ ba trợn, tôi không hề có cảm tình với ông, đó chẳng qua là lời góp ý của tôi cho một tên cà chua như ông.

Duy Đạt tiếp tục trêu ghẹo.

- Cô lại khó chịu rồi, tôi nghĩ cho đến giờ phút này thì sự khoác lác của tôi chắc sẽ không làm cô khó chịu ?

Vi Bình càng nổi giận.

- Ông có vẻ đắc thắng quá, tôi thử chờ xem.

Duy Đạt vẫn không thua, anh nhìn Vi Bình bằng đôi mắt tình cảm như pha lẫn chút lém lỉnh.

- Ô, cô hãy coi chừng đó Vi Bình, sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn thôi đấy, nhưng cô đừng để tôi năn nỉ, rất có thể tôi sẽ chán nản và mỗi một và khi cô muốn thì tôi sẽ. ..

Vi Bình cắt ngang, tia mắt quắc lên vì tức giận.

- Ông nín đi, nếu không thì tôi sẽ cho ông không còn răng để ăn cháo đó.

Giọng nói của Vi Bình đầy hăm dọa, mặc dù hai người chỉ nói chuyện nhỏ nhỏ với nhau, khiến Duy Đạt phải im bặt.

Hai cặp mắt giận dữ đụng nhau. Sự Oán ghét quá gần với tình yêu, làm cho trong giây phút đó, cả hai không hiểu là họ đang bị tình cảm gì kích thích con tim.

Sau cùng Vi Bình là người đầu tiên quay mặt đi bởi vì nàng không muốn gây sự, trong thâm tâm nàng căm giận chàng nhiều hơn là khinh ghét, sự giận dữ chỉ làm cho nàng buồn thêm mà thôi.

Không thèm chào Duy Đạt, nàng lặng lẽ đứng dậy ra cửa.

- Cô đi đâu đó ?

- Về.

- Cô không thể về một mình giờ này được.

- Ai có thể cấm cản tôi ?

Rồi nàng tiến vội ra cửa.

Trước thềm nhà hàng Paloma. Bây giờ nàng mới cảm thấy trống trải và sợ sệt. Lúc này nàng cương quyết bao nhiêu thì bây giờ nàng lại rụt rè bấy nhiêu.

Đã hai giờ sáng. Một con đường tối thoi thoi trải dài đã làm cho ý chí Vi Bình chùng xuống. Nàng tự nghĩ giá lúc này mình đừng chống cự với hắn thì hay biết mấy. Hơi buồn bã, chút lưỡng lự nàng cắn răng bước vào con đường lạ hoắc này. Và như bắt được cái phao khi sau lưng nàng nghe văng vẳng tiếng của chàng bảo bác tài xế:

- Lấy xe đưa cô ấy về.

Mặc dù rất mừng nhưng nàng quay mặt lại giọng lạnh lùng.

- Tôi không cần.

- Cô không định đi bộ về nhà chứ ?
- Không liên quan đến ông.
- Chớ không phải cô rất mừng hay sao ?

Vi Bình quay lưng như không muốn nói thêm với hấn lời nào nữa cả.

Tiến vội về phía Vi Bình, Duy Đạt cắt nghĩa.

- Khu vực này đa số tập trung những phần tử không tốt. Tôi e rằng cô đi bộ về một mình sẽ nguy hiểm đấy.

Vi Bình thật sự sợ tái xanh cả mặt. Nhưng nàng vẫn bướng bỉnh:

- Cho dù họ không tốt đến cỡ nào đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ thấy yên tâm hơn khi đi với ông.

Duy Đạt kêu tài xế của chàng tiến lại.

- Xin mời cô.

Nhưng vì Vi Bình nghi ngờ cả chiếc xe mà Duy Đạt đã sắp sẵn.

Đối với cô con đường thăm thẳm tối chắc có lẽ an toàn hơn.

Vả lại nàng chỉ muốn làm trái lại những gì Duy Đạt muốn.

Khép kín tấm áo choàng mong manh quanh thân mình để cho bớt lạnh và ra về bất cần, nàng lặng lẽ bước đi.

Duy Đạt không để cho Vi Bình làm thế, chàng nắm lấy tay nàng kéo lại:

- Coi kia, đừng làm bộ anh hùng rơm trông giống con nín lăm. Trong giờ phút này tôi phải có nghĩa vụ đưa cô về nhà.

Vi Bình vùng vằng kháng cự nhưng Duy Đạt vẫn cương quyết.

- Nếu cô nhất định đi bộ về thì tôi phải đi theo cô. Nhưng tôi báo cho biết là đường còn xa lắm đấy.

- Tôi thích như vậy, vì sẽ không bị Ông quấy rầy.

- Giờ này. .. phải chịu thôi Vi Bình ạ. ..

- Ông định theo tôi ?

- Tôi sẽ không bỏ cô nếu cô đi bộ.

- Còn nếu tôi lên xe này ?

- Họ sẽ chở cô về tới nhà.

- Ông cam đoan với tôi ?

- Tôi xin thề.

- Ông không cùng đi với tôi chứ ?

- Nếu cô muốn. ..

Vi Bình gật đầu quyết định.

- Thôi được.

Nàng leo lên ngòi phía sau xe, đưa mắt nhìn Duy Đạt, nàng thấy anh đang nhỏ to gì với bác tài. Nhưng khi chiếc xe vừa mở máy chạy thì nàng đã thấy hắn leo lên xe mở chui vào cạnh nàng.

Vi Bình định mở cửa xe tông ra ngoài nhưng không còn kịp nữa, chiếc xe đã lao đi với tốc độ rất nhanh. Nàng kêu lên tức giận.

- Ông đã hứa với tôi là để tôi về một mình mà ? Bảo ngừng xe cho tôi xuống.

- Cô không nỡ để tôi đi bộ về một mình chứ ?

- Nỡ.

- Nhưng tôi thì không nỡ để cô về một mình với người tài xế này.

- Nhưng ông ta là người của ông.

- Phải, nhưng tôi không tin tưởng hắn cho lắm.

Lần này Vi Bình không cãi lại và cũng không chọc tức Duy Đạt, thỉnh thoảng nàng nghĩ rằng mình đang ở trong trường hợp nếu hắn bắt sao cũng phải chịu vậy, nàng bỗng sợ run lên, hối tiếc những lời khiêu khích có thể làm cho hắn oán ghét và trả thù.

Đặt tay lên quả nắm cánh cửa nàng sẵn sàng lao ra khỏi xe nếu hắn có một cử chỉ gì đen tối.

Nép vào góc xe, nàng len lén nhìn hắn lo sợ, hắn vẫn làm thình, đầu óc có vẻ đang suy ngẫm một điều gì đó, vầng trán của hắn đôi lúc hơi nhíu lại.

Bây giờ sự im lặng của hắn đáng sợ làm sao.

- Vi Bình, bây giờ trông tôi giống như một thằng ngốc phải không ?

Vi Bình khôn khéo làm thình, trong đầu nàng bây giờ chỉ có một ý nghĩ phải về nhà cho mau để khỏi phải đương đầu với anh chàng đáng sợ này.

Và sự im lặng của Vi Bình khá lâu nên Duy Đạt hơi nghiêng mình qua phía nàng.

- Vi Bình, sao cô không trả lời ? À hay là cô đang cười thầm cho cái ngốc nghếch và lố bịch của tôi ?

Vi Bình phản kháng một cách yếu ớt, vì nàng đang lo sợ anh ta trong lúc này.

- Ô không ! Tôi thấy ông rất tốt, chứ tôi đâu có cười ông. Nếu không có ông, tôi đã rối rắm biết bao, và tôi cảm ơn ông đã che chở cho tôi đêm nay như một người anh trai.

Duy Đạt cười nửa miệng

- Như một người anh, tôi nghĩ cũng phải, tôi là một thằng ngu bởi vì đến giờ này cô vẫn xem tôi như anh trai không hơn không kém.

Không rời cặp mắt khỏi Duy Đạt, nàng cố gắng thử nhận định con đường bắt đầu nghi ngờ anh tài xế của Duy Đạt đang chở nàng đi một nơi khác thì thành linh xe ngừng lại sát lề đường.

Nàng muốn la lên vì sung sướng khi nhìn ra khu nhà mình.

Lẹ làng nàng nhảy xuống đất, Duy Đạt cũng vội xuống theo.

- Này, ít ra cũng không quên người anh này chứ ? Không có một tiếng cảm ơn sao ?

Trước khi bước vào nhà nàng quay lại nhìn Duy Đạt khá lâu, một chút tình cảm hiện lên đôi mắt trong sáng của Vi Bình và nói giọng có chút cảm động.

- Tôi xin cảm ơn ông, ông thật sự là một người đàn ông đứng đắn, tôi đã phải xấu hổ vì nghi ngờ lòng tốt của ông.

Duy Đạt không trả lời vì sau khi nghe giọng nói của Vi Bình anh còn bối rối hơn nàng nữa.

Vi Bình đã vào nhà mất dạng. Duy Đạt đã không tìm cách giữ nàng lại, chàng vẫn đứng trước cửa nhà nàng khá lâu.

Đầu óc chàng đầy những ý nghĩ. Có lẽ chàng không muốn chọc gheo nàng nữa, phải âm thầm giúp nàng qua lúc khó khăn thôi.

Tiếng người tài xế kéo chàng ra khỏi mộng.

- Ông chủ ơi ! Có về không, hay để tôi đi ?

Và chàng lặng lẽ bước lên xe ra về.

Chàng không muốn quay lại Paloma nữa. Nơi mà các cô gái giờ này chắc còn đang nhảy nhót vui lắm .